

Priloga „Vrtcu“ in glasilo „Marijinih vrtcev“

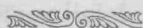
Štev. 2. V Ljubljani, dne 1. februarja 1916. XXIV. teč.

Oj kam si šla?

Oj kam si šla,
nevestica pomlad,
oj kam si šla
od naših tožnih trat,
da te tak dolgo ni nazaj?

Tja k ženinu
si solnčku šla, pomlad;
povabil te je
v svoj sijajni grad,
da tam carujeta oba.

Pa pridi že,
oj, pridi že nazaj,
pripelji spet
s seboj prijazni maj
in svoje hčerke rožice!

Bogumil Gorenjko.

Posavske povesti.

II. Kamen na cesti.

ri Kopačevih spet koljejo.

Kaj?

I no, drva.

Kaj pa je to posebnega?

Seveda, pri vas ni to nič posebnega, vsako zimo imate drvarnico založeno z drvmi, a pri Kopačevih ste poleg tnala redkokdaj videli kakšno butarico ali polence.

Vsak dan so v mesecu novembru Kopačeva mati hodili na cesto čakati, če bi kdo mimo pripeljal drva na prodaj.

Dobnikar s Topola je poprej vsako sredo ali soboto vozil butare v mesto. Tudi pri Kopačevih se je večkrat ustavil:

»Koliko jih hočete, mati?«

»Ja, hotela bi vse, a vzeti jih smem le deset, ker ni denarja.«

Dobnikar jih je vrgel z voza deset, včasih pa tudi samo po sedem ali po pet, kakor je velela drvarnica? — ne, kolikor je mogla utrpeti denarnica Kopačeve matere.

Sedaj pa že mesec dni ni bilo Dobnikarja niti na spregled. Pri vojaki je. Tren jim vozi.

Kopačeva mati pa so ga zastonj hodili čakati na cesto.

Jožek in Jakec sta sicer za sproti nanesla nekaj sušja s hriba, a to je bilo tako tanko in suho, da je na ognju največkrat kar zgorelo, še preden se je posoda ogrela.

»Kaj hočeta s temi limanicami,« so ju zavračali mati, kadar sta se otroka trudila, da bi vnela več ognja. Pa ogenj bi nazadnje še bil, le gorkote ni bilo.

»Mene zebe!« je prihitela Nežica iz sobe pred ognjišče. V obraz in roke je bila vsa višnjeva.

»Pa pojdi k Pečnikovi Manici! Tam imajo toplo, tam se pogreješ,« so ji dejali mati.

Nežika je zbežala k Pečnikovim. Čez par trenutkov je bila že spet doma.

»Manice ni. Je v šoli. Pečnikovi so rekli: Popoldne pridi!«

Popoldne, šele popoldne? O, kaj bo mraza pri Kopačevih še ves dopoldne.

»Mene zebe!« se je tresla Nežica.

Sedla je na ognjišče.

»Pa glej, da se ne užgeš ali da mi lonca ne prevrneš. Te vejice polagoma polagaj na ogenj. Jaz pa stopim tačas k Polenškovim.«

Polenškov oče so ravnokar razpregali konja, ko so jim stopili nasproti Kopačeva mati. Proseče so pogledali v soseda in težko jim je šla prošnja iz ust.

»Oče! ... Bi prosila ... če ste tako dobri ... da bi mi prodali seženj drv.«

Polenškovo poslopje je bilo krogingkrog obdano z bukovimi skladi kakor zidana ograja na pokopališču pri Sv. Andreju.

Polenšku se je zdela Kopačeve matere prošnja predrzna. Nevoljno je pogнал konja v hlev, stopil za njim, se ustavil na pragu in pogledal prosilko:

»Prodal? Tebi? Prodal? Za kaj?«

»Na up!«

»To bo pa dolg up, še daljši kakor večna pot.«

»O božiču dobi naš Jernej letno pastirsko mezdo pri Mrakovih, pa Vam prinesem, takoj Vam prinesem,« so obljubljali Kopačeva mati.

»Kako boš pa potem pri Pečnikovih plačala mleko in pri Žagarju moko?«

Polenšek je vedel za vse dolgove, le za lastni dolg pred Bogom ni nič vedel.

»Oče! ... Pa mi jih prodajte vsaj pol sežnja ... Otroci mi bodo ...«

Kopačevi materi se je zaihtelo.

»Čemerika!« ji je oponašal Polenšek ljubeče materinske solze; »Polenška poznaš samo pozimi, poleti pa ga ne vidiš, ne ti, ne tvoji otroci. Povsod hodiš po dninah, le k nam te ni.«

»K Pečnikovim in Žagarjevim smo morali hoditi, da smo poravnali star dolg.«

»In sedaj hočeš ta dolg prenesti k nam?« se je razhudil Polenšek in stopil v hlev, da priveže konja k jaslīm.

Kopačeva mati so željno in žalostno pogledali po dolgih in visokih bukovih skladih.

»Bog je dal, da je vzrastlo in se nasekalo toliko drvâ, in vendar mora prezebatī toliko otrok.«

V težkih mislih so Kopačeva mati odhajali proti domu. Pa je tako prišlo, da so se na cesti spotaknili ob kamen in se opotekli.

To opotekanje je videl Polenšek, ki je iz hleva gredoč pogledal po cesti.

»Preveč sem jo ponižal,« je pomislil mož.

V srcu se mu je zbudilo sočutje. Ko ne bi videl žene, kako se je opotekla, se mu ne bi zasmilila. To pa ga je nagnilo, da jo je poklical nazaj.

»Slišiš, Mana? Mana!«

Kopačeva mati so se ozrli.

»Stopi nazaj!«

Sirota je kakor psiček, zapodi ga in spet pokliči, in vdano ti priteče nazaj.

Kopačeva mati so spet stali pred Polenškom.

»Kaj bo, oče?«

»Kar mora biti. En seženj jih dam. Ne na up in ne za denar. Pomladi prideš, pa mi jih plačaš z delavnimi rokami.«

Kopačeva mati spet niso mogli govoriti od samega hvaležnega veselja.

Le toliko so rekli: »Bog bo Vaš dolžnik.«

Mati, ki ji je bilo še malo prej tako hudo, da se je je usmilil kamen na cesti, je hitela z lahkim srcem in lahkim korakom domov.

»Otroci! Hvalite Boga! Polenškovi nam pripelejo seženj drvâ. Jih že nakladajo.«

Jakec je od samega veselja vzel Jožku klobuk z glave in mu ga vržel proti stropu.

»Ála na nože! To jih bomo klali.«

Kancijan.

„Nikdar več!“

Jih in bojazljiv deček je bil. Kadar sem ga kaj vprašal, je boječe pogledal okrog sebe in povedal oprezno in počasi, kar je vedel. Njegovo vedenje se mi je dozdevalo čudno, in nič kaj prijetno mi ni bilo, ko sem ga opazoval prvi dan v šoli. Za tovariše se ni menil; boječe jih je opazoval od strani, dasiravno so ga prijazno ogovarjali.

Tako je bilo prve dni, ko je prišel med nas, in tako je ostalo tudi dalje. Počasi pa smo se privadili nanj vsi, njegovi součenci in jaz. Saj je bil drugače priden in odgovarjal mi je redno. Počasi, oprezno, toda vedno gotovo prav.

Prišel je k nam iz daljnega kraja in je služil za pastirja pri premožnem kmetu v bližini naše vasi. Bil je sirota. Mati mu je umrla, a oče je živel v daljni Ameriki ter se malo menil zanj. Njegove mladosti ni ogrevala ljubezen dobrih staršev; ostala je pusta, zapuščena, in zato je bil zapuščen tudi on. Ravno zaradi tega mi je bil Matevžek še bolj pri srcu in pazil sem na njegova pota.

V sosednjem trgu je bil semenj. Popoldne sem se odpravil tudi jaz tja po opravkih. Mnogo ljudi se je sešlo od vseh krajev, in komaj sem se preril skozi gnečo do namenjenega kraja. Čez nekaj časa zaslišim vpitje in vrvenje, ki je prihajalo sem od šotorov. Radoveden, kaj je, stopim bliže. Na stolu pred svojim šotorom je stal star Jud in kričal na vse pretege: »Primate, primate ... tata ... ukradel je orglice, orglice!«

Ljudje so gledali drug drugega; nihče ni vedel, kdo je tat. Starejši se niso dosti menili za vso stvar, a med mlajšimi se je vnel živahen prepir. »Ti si jih imel v roki,« trdi eden, kazaje na majhnega dečka. — »Pa sem jih del nazaj!« se odreže ta. — »Jaz pa vem, kdo jih je vtaknil v žep,« pravi ravnodušno širok dečko, star morda kakih deset let. »Hitro pokaži — hitro!« hiti Jud. Deček se urno prerije iz množice — ker je bil majhen, je lezel kar pod šo-

tori — in se ustavi pred fantičem, ki je stal poleg voza v stranski ulici. Jud je bil hitro za njim. »Tale jih je del v žep, pa jih ni plačal,« reče deček, kazaje na fanta, ki je stal začuden poleg voza. »Tako, tako!« hiti Jud. »Pokaži žepe, pa hitro!«

Toda fantu se ni ljubilo preobračati žepov. Jud hitro vsega pretiplje in najde v notranjem žepu suknje orglice, ki so bile brezdvomno njegove.

»Kaj? Ti si tisti? Na, tat!« Pa pripelje tatiču krepko zaušnico in odide hitro nazaj k svojemu šotoru.

Medtem se je nabralo okrog tatiča polno ljudstva. Preden je pobegnil fant, sem prišel tudi jaz bliže in videl, kako je stal Matevžek osramočen pred ljudmi. Bralo se mu je na obrazu, da se sramuje svojega dejanja. Pogledal je po ljudeh in menda opazil tudi mene. Zdelo se mi je, da je za hip obstalo njegovo oko na meni, potem pa je zbežal po ulici s trga. —

Drugi dan sem ga poklical k sebi. Ni se mi upal pogledati v obraz. Strmel je v tla in molčal na moja vprašanja.

»Kaj si storil, Matevžek?«

Pogledal me je za hip, a zopet povetil oči in rekel: »Orglice sem vzel!«

»Zakaj si storil to?«

Nič odgovora.

»Ali veš, kam te to lahko privede?«

Pojasnil sem mu, kakšne posledice imajo taka dejanja, če bo enkrat dosti star, in rekel:

»Daj mi roko, Matevžek, da ne storiš nikdar več kaj takega!«

Podal mi je roko in rekel trdno:

»Nikdar več!«

* * *

Mrzel jesenski večer. Na samotni vaški postaji sem čakal vlaka. Gruča ljudi je stala pred kolo-dvorom in se glasno pogovarjala. Slišal sem mimogrede, da pripeljejo na postajo tatu, ki je kradel daleč tam okrog. Menda so ga prišli iz radovednosti gledat.

Kmalu nato zagledam ob brleči svetilki pred postajo orožnika. Pred njim pa je stopal uklenjen človek, morda star nekaj čez dvajset let. Gledal je v tla, kot bi se bal, da bi mu kdo v očeh ne čital njegovih pregreh.

Okrog ujetnika se je nabralo polno radovednežev. V tem zapíska vlak in orožnik odide s hudodelcem k progi. Hotel sem oditi tudi jaz, a neki človek stopi predme in me natančno pogleda v obraz. Takoj nato pa pozdravi in mi boječe pomoli roko.

»Matevžek!« izpregovorim iznenaden in mu sežem v roke.

»Da, Matevžek!«

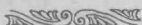
»Kako se ti godi?«

»Hvala, gospod, hvala Vam, prav dobro! Črevljars sem v tej vasi. Kar sem pa včasih bil, kot otrok, nisem, in ne bom nikdar več!« — —

Vlak je bil na postaji. Moral sem oditi.

V temi sem še videl človeka, ki je nekaj trenutkov spremljal vlak, in slišal njegov glas: »Hvala, z Bogom!«

Maksimov.

Osramočena kaplja.

b umazani kaluži je rastla breza. Stezala je svoje veje nad umazano vodo, v kateri so se kopale žabe in kvakale, da se je čudno razlegalo v okolici. Bilo je jutro. Na eni izmed vejic nad kalužo je samevala rosna kaplja, čista kot biser in lepa kot diamant. Zaradi svoje lepote je zrla ošabno na kapljo tovarišico, ki je počivala med drugimi kapljami v kaluži.

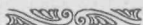
»Glej!« je rekla ošabno, »kako sem jaz lepa in čista; ti pa si vsa umazana in grda. Fej!«

Nič ni rekla kalužna kaplja. Sram jo je bilo, in žalostna je bila.

To pa je slišal in videl vsemogočni in vsevedni Stvarnik. Poslal je gorko solnce, in kmalu sta se obe kaplji v obliki pare dvignili kvišku... In zgo-

dilo se je, da je rosna kaplja padla v obliki dežja v blatno kalužo in tako postala kalužna — grda in umazana kaplja. Kaplja pa, ki je bila prej v kaluži, je padla v obliki rose na vejico, molečo nad kalužo. In nekega jutra sta se kaplji spoznali . . . Ošabna kalužna kaplja se je pomešala iz sramu med kaplje tovarišice; rosna kaplja pa je občudovala Stvarnika, ki je tako dober in pravičen.

Ostoj Gorislav.

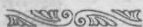

Pes — učitelj dostojnosti.

(K sliki.)

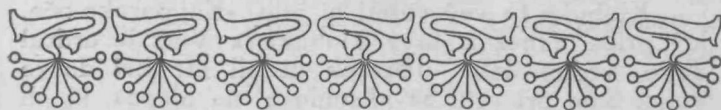
Današnja slika me spomni nekega dogodka, ki so ga objavili časniki že pred več leti. Preprost poštenjak ga je opisal tako-le:

Že od otroških let sem imel navado, da nisem nikdar sedel k mizi ali vstal od mize brez molitve pred jedjo in po jedi. In kakor sem bil vaje n v otroških in mladeniških letih, tako je ostala ta navada tudi še dalje v moji družini. Seveda smo se moški vselej odkrili pri molitvi. Vse to je naš pridni Fido, naš zvesti in poslušni pes, dannadan opazoval. Nekoč pa, ko smo ravno molili, se zgodi, da se vrata odpro in nenadno vstopi mesarski vajenec, ki nam je prinesel mesa. Prišel je prvikrat k nam in je bil še neznan nam vsem. Ko je ta videl, da molimo, je obstal — toda s čepico na glavi. Kar se vrpne z enim skokom naš Fido po njem in mu strga čepico z glave. Bučno smo se smejali tej strogi zahtevi in vnemi za dostojno vedenje. In mladi mesarček se je tudi smejal z nami. Prav isto se je ponavljalo tudi drugo jutro. Mesarski fant pride, ko smo ravno molili pred zajtrkom, in Fido mu zopet potegne čepico z glave in jo vrže na tla. Zdaj se pa nismo več smejali, marveč zdelo se nam je zelo ganljivo. Zvesti Fido je vedel, da smo med molitvijo vselej odkriti, pa je s tako drzno silo poučil tujega dečka, ki se sam ni zavedal dostojnosti.

Kaj bi rad?

Janezek prvič v mestu.

Janezek je bil štiri leta že izpolnil, ko je šel z materjo in sestrama, Miciko in Hanco, v mesto obiskat očeta-vojaka, ki je bil kot strežnik pri ranjencih. Doslej Janezek še ni potoval. Poznal je le domačo vasico.

Lepega solnčnega jutra jih je potegnil domači hlapec Miha s konjem do postaje. Dve dolgi uri so se vozili. Dospeli so v zadnjem trenutku, ko je vlak že prisopihal na kolodvor. Mati so naglo oprtali Janezka in odhiteli na vlak. Niti toliko časa ni bilo, da bi si Janezek ogledal »konja«, ki ga bo peljal v mesto. Železnice namreč še nikdar ni videl.

Zažvižgalo je. Vlak se je zganel in odhitel naglo dalje. Še bolj naglo je šlo, kakor je vozil Miha z domačim konjem. Janezek se ni mogel načuditi, kako dobro ta »konj« vozi. »Kako neki je ime temu hlapcu? Ali ima tudi bič? Gotovo je tudi Miha, kakor naš hlapec.« Take misli so se porajale v Janezkovi nevedni glavici.

Sedel je poleg matere pri oknu. Kaj vse se je videlo skozi okno! Malo bi pogledal vunkaj. Skobaca se na klop. Kako lepo se vidi! Tudi naprej bi malo pogledal po »konju« in hlapcu, ki tako naglo vozita.

Saj ga drže mati za suknjico. Malo se pa le lahko nagnem — si je mislil Janezek.

A smola! Klobuk mu pade raz glavo. »Mati, Miha, ho, hop, ustavi! Ega, E-e-ga, ho!« Mati se ustrašijo, Hanca in Micika pa udarita v smeh, ko vidita Janezka brez klobuka. »Mati, pa bi Miha ustavil!«

A Mihu, ki je vozil železničnega »konja«, ni bil mari Janezkov klobuk. »Konj« je pihal in hitel dalje.

Klobuka že več videti ni bilo. »Kaj poreko oče, ko pride Janezek brez klobuka?« Vlak je drdral dalje, vedno dalje. Janezek ni bil nič kaj dobre volje. Sam pri sebi se je hudoval na hlapca, ki jih

pelje z železnico v Ljubljano, in [ni hotel ustaviti, da bi pobral Janezek klobuk.

Še precej časa so se vozili. Naposled se je vlak le ustavil. Mati so prijeli Janezka za roko in ga peljali — razoglavega seveda — skozi množico ljudi. Janezek je menil, da so ljudje sami sejmarji. Toliko jih je videl, in še več kakor tedaj, ko je v domači vasi žegnanje ali semenj.

Šli so, mati z razoglavim Janezkom naprej, Micika in Hanca pa zadaj. Dolgo so hodili po mestu in naposled so le dospeli do bolnice, kjer so bili oče. Mati so šli iskat očeta. Janezek je pa ostal pri sestrah in čakal. Bil je utrujen. Sedel je na kamenito stopnico pred pragom. Polagoma se mu je začela klanjati glava. Janezek je zadremal. Tedaj sta prišla oče in mati. Spečega Janezka so vzeli oče v naročje in šli so v gostilno.

Čez nekaj časa se je zbudil Janezek na klopi v gostilni in začudeno ogledoval vojaka, ki je sedel pri mizi. Ko se ga je nagledal, se je spomnil, da je prišel z materjo k očetu v mesto. Zato spomni materi: »Mati, pojdimo očeta iskat!« Ni namreč spoznal očeta — vojaka.

»Kaj me ne poznaš več, Janezek?« reko oče.

Dolgo, dolgo je motril deček očeta. Le počasi ga je spoznal.

A ko je odhajal z materjo nazaj domov in so se oče poslavljali, tedaj se je oprijel Janezek očeta. Zajokal je, ker niso mogli iti oče z njimi. »Oče pridejo za nami, pa ti kupijo nov klobuk,« so potolažili mati Janezka.

Tedaj se je utolažil Janezek. »Oče, pa le lepega prinesite. Takega s krivci!«

In odšli so: mati, Janezek, Micika in Hanca. Vso dolgo vožnjo je Janezek pravil o novem klobuku s krivci in naposled tudi povedal, da se nikdar več ne bo peljal s tem »Mihom« v mesto.

F. Zupančič.

Zdrava, Mati!

Zlato solnce izza gore
k tebi žarke je poslalo,
drobna ptička v tihem gaju
tebi je zapela hvalo.

Cvetka zala na livadi
tebi, Mati, zadehtela;
jutranje pozdrave tebi
pela je narava cela.

Pa sem stopil sred narave,
čutil tebe v slavi zlati
in srce mi je kipelo:
»Zdrava, zdrava, moja Mati!«

Jakob Soklič.

Čujte glas Marijinega zvončka!

2. Brezmadežno življenje.

Zadnjič vam je povedal Marijin zvonček nekaj o pobožnosti. Pravil vam je, kako se mora dober, pobožen otrok vesti do Boga. Da boste pa v resnici pobožni, poslušajte danes, kako se mora pobožen otrok obnašati do samega sebe.

Kako naj se vedem do sebe? Ljubi moj, tako se vedi kot ti zapoveduje Bog po svojih zapovedih. — Najprej in pri vseh svojih delih imej pred očmi blagor in srečo svoje duše. Duša je najboljši del naše narave, zato se moramo za dušo najprej brigati. Dušo imaš le eno — če to pogubiš, si izgubljen na veke, pahnjen za veke od božjega obličja, pokopan za vso večnost med hudobne duhove v strašni pekel. In če svojo dušo zve-

ličaš — ljubi moj — o, tedaj te pa čaka na veke radost in veselje v rajskem vrtcu pri Mariji in pri Bogu. — Da se boš pa vedno vedel tako, kakor je božja volja, imej vedno pred očmi svojega angelčka variha. Pred vsakim svojim dejanjem se vprašaj: »Kaj pa poreče moj angelček, če to storim?« In če ti pove vest, da bo angelček vesel, tedaj stori! Če ti pa reče vest, da se bo tvoj angel varih žalostil — tedaj ne stori tega, ker je greh.

Varuj se greha! Posebno smrtnega greha, ki umori dušo, ki pokoplje vsa naša dobra dela, ki zaznamuje našo dušo s sramotnim pečatom sužnjev hudobnega duha, ki naredi dušo gnusno . . . O, kako lepa je spomladi mila, nežna cvetka. Kako dehti, kako krasno dviga svojo nežno glavico k solncu, k življenju. — Pa glej — pride noč, in na drobno cvetko pade slana. Drugo jutro vzide izza goričic zlato solnčece in pogleda dol na trato k cvetki. Cvetka ne dvigne več veselo glavice luči v pozdrav — sklonjena je drobna glavica, listi povešeni, cvetka umira . . . O, dobri moj otrok, naj ne bo ta cvetka tvoja podoba. Naj ne zamori nikdar greh tvojega mladega življenja, kakor je slana zamorila pisano cvetko.

Najlepši dar, ki ti ga je ljubi Bog dal pri sv. krstu, je nedolžnost. Najmilejši in najlepši dar je to. Kako se prikupi tudi ljudem ta čednost! Kako so s spoštovanjem opazovali ljudje sv. Alojzija, to belo lilijo v človeški podobi! Glej, dragi moj, da to belo lilijo prineseš neomadeževano s seboj v raj, v nebeški vrtec, da jo izročiš devic Devici: »Glej, Devica, lilija mi ni zvenela.« O, da bi vi, ljubi moji, bili tako srečni! Torej slušaj srebrnočisti glas Marijinega zvončka, kako milobno doni: Nič ni lepšega in nič veselejšega, kot je čista vest, kot je angelska nedolžnost pobožnega človeka — brezmadežno življenje!

Kako pa boš ohranil svojo lilijo brez madeža? Tako se boš vedel povsod in vselej, kakor bi videl svojega angela variha pred seboj; storil boš samo to, kar bi upal in brez sramu storil vpričo dobre mame, skrbnega očeta. Vedno se boš tako vedel, kakor bite mnogo ljudi opazovalo.

Morda si že naletel, mili otrok, med svojimi tovariši na kakega, ki rad preklinja, ki se pretepa, ki ne uboga in druge nagovarja, naj nikar ne ubogajo, ki nesramno govori... Otrok moj! S takim ne imej ničesar opraviti! Beži pred njim, in če te še nagovarja, mu kar naravnost povej, da si ti v Marijinem vrtcu, in da s takimi otroki člani Marijinih vrtcev nimajo ničesar opraviti.

Nikdar in nikoli ne opusti kake molitve ali kakega dobrega dela vsled sramu pred ljudmi! Kaj tebe briga, kaj porekó tovariši ali slabi ljudje — to boš vedno storil, kar ti bo vest velevala, kar se ti bo prav in lepo zdelo. Sveta Brigita je rekla: »Brez tebe sem začela, zavoljo tebe ne bom jenjala.«

Slednjič se pa, dragi moj, zavedaj vedno in povsod, da si v Marijinem vrtcu. Otroci Marijinih vrtcev morajo povsod drugim biti v lep zgled, morajo gledati na to, da so vsak dan bolj popolni otroci svoje nebeške Matere. Marijin otrok sem! To naj te vedno navdaja z novo močjo in z novim veseljem za vse dobro, to naj te varuje greha in vodi h kreposti.

Sv. Stanislav Kostka, ta otrok popolne svetosti, se je vedno zavedal, da njegovo življenje ni za ta svet, ni za greh, ni za posvetno veselje. Vedno si je ponavljal: »Za kaj višjega sem rojen!« Ne za ta svet — za višje: za nebo, za Boga, za večno blaženost sem rojen. Ta misel ga je dvigala v celem življenju, ta misel ga je dvignila k svetniški popolnosti — k slavi in sreči brezmadežnega življenja!

»Za kaj višjega sem rojen!« Tako si ponavljaj, predragi moj, tudi ti pri vseh delih, pri vseh opravilih. In postal boš v resnici pobožen, vreden član Marijinega vrtca, zgled drugim otrokom.

Sv. Stanislav, ti pa prosi nebeško Mater, da bi te moje besede mnogo otrok sprejelo, se ravnalo po njih in doseglo kdaj tvojo rajsko srečo.

(Dalje.)

J. S—lič.

Le nobenega greha ne!

Leta 1215. je bil na francoskem dvoru rojen sveti kralj Ludvik IX. Pobožna mati Blanka je po sv. krstu dete pritiskala na srce in vzkliknila: »Otrok, zdaj si bivališče Sv. Duha, o naj bi nikdar ne bilo omadeževano to bivališče z nobenim grehom!«

Ko je Ludvik nekoliko odrastel, ga je blaga mati vedno poučevala, kako neprecenljiv dar je posvečujoča milost božja in kolika nesreča je smrtni greh. Nekega dne pa še posebno resnobno govori z njim in mu reče z ljubeznivim glasom te-le besede: »Otrok moj, gotovo te ljubim, ljubim tako pristrčno, kakor more le mati ljubiti, pa rajši bi te videla mrtvega pred svojimi nogami, kakor da bi storil kak smrtni greh.«

Te materine besede so segle dobremu dečku tako globoko v srce, da se jih je spominjal vse svoje življenje, in res ni storil nobenega smrtnega greha. Še drugim je izkušal vzbujati stud in strah pred grehom. Nekoč se izprehaja z nekim imenitnim gospodom in srečata človeka, ki je imel gobavo bolezen. Kako strašna je ta bolezen, ti je, dragi čitatelj, gotovo znano že iz šole; če ne, pa poprašaj. Ludvik vpraša gospoda, ali ne bi tudi rajši prestal tako gobavo bolezen, kot pa bi imel na duši smrtni greh. Lahkomišljeni gospod reče: »Rajši bi imel sto grehov na duši kot gobavo bolezen na telesu.« Kralj osupne radi takega odgovora in ves vznemoljen reče: »Zares, ti ne razumeš, kaj je smrtni greh. Jaz pa bi stokrat rajši imel gobavo bolezen na telesu nego smrtni greh na duši.«

Rešitev zastavice št. 1.

Tehtnica.

Uganili so: Mrak Mici, v Čatežu ob Savi; Bohinc Ivan, učenec II. oddelka v Goričah pri Kranju; Bohanec Franc, Javševac Ludvik, Skuhala Jakob in Štraki Alojz, učenci VI. razreda pri Sv. Križu blizu Ljutomera; Gospodarič Angela in Turšič Ana, Kmetič Alojzija in Glavač Jožefa v Radečah pri Zidanem mostu; Ličan Tončica, Starec Štefanka, Hubec Zinka, Benigar Rozalka, Martinčič Vojka, Štene Marica, Uršič Tonika, Batista Dragica,

Hreščak Pepca, Hrvatini Nikica, Zidar Štefanka, Gržina Kristinka, Ličan Anica, Kregar Malka, Benigar Tončka in Malka, Novak Lojzika, Šircelj Pepca in Jenko Lojzika, učenke pri šolskih sestrah d. N. D. v Trnovem; Novak Pavlina, učenka ponavljalne šole; Prebil Jožef, učenec IV. razreda na Blokah; Primožič Jernej, Rihtaršič Urška, Gantar Marija, Eržen Marija, Vidmar Jerica, Kokalj Ivana, Rihtaršič Marija, učenke na Trebiji pri Škofji Loki; Igljič Tomislav, Vodusek Rafael, učenca c. kr. vадnice v Ljubljani; Ažman Julka in Sellner Hermína, učenki VIII. razr., in Berc Tončka, učenka VI. razr. v Ljubljani; Novak Pavlina, učenka ponavljšole na Blokah; Rihar Iva v Cerkljah.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 1.

Kurja očesa so potrebna kuram, da gledajo.

Prav so odgovorili: Mrak Mici v Čatežu ob Savi; Šeško Ivan, posestn. sin, Brdo pri Planini; Klemenčič Jozefa, Kunčič Jozefa, Herzog Elika, Slekovec Matilda, Domanjko Terezija in Križan Terezija, učenke VI. razreda 2. oddelka pri Sv. Križu na Murskem polju; Ličan Tončica, Starec Štefanka, Hubec Zinka, Benigar Rozalka, Martinčič Vojka, Stene Marica, Uršič Tonika, Batista Dragica, Hreščak Pepca, Hrvatini Nikica, Zidar Štefanka, Gržina Kristinka, Ličan Anica, Kregar Malka, Benigar Tončka in Malka, Novak Lojzika, Šircelj Pepca in Jenko Lojzika, učenke pri č. šolskih sestrah v Trnovem; Prebil Jožef, učenec IV. razreda na Blokah; Kalan Marija in Franciška, učenki IV. razreda, Kalan Alojzij, učenec IV. razreda v Škofji Loki; Mrak Franc, Primožič Jernej, Ušeničnik Matevž, Mrak Katarina, Kokalj Ivana, Rihtaršič Marija, Eržen Marija, Gantar Marija, Vidmar Jerica, Moré Ivana, Ušeničnik Ivana, učenke na Trebiji pri Škofji Loki; Rakovec Slavko, učenec IV. razreda c. kr. vадnice v Ljubljani; Rupar Jan., učenec V. razr. v Šk. Loki; Rihar Iva v Cerkljah.

Listnica upravníštva.

Dasi so se tiskovine zelo podražile, se vendar „Angelčku“ ni zvišala naročnina ter ostane 1 K 20 h; če kdo naroči skupno vsaj 10 izvodov, se mu zniža celo na 1 K. — Naj mladolinjubi vpoštevajo to in naj pridno agitirajo, zlasti v Marijinih vrtcih. V več krajih se je to že zgodilo. Na čelu vsem drugim je zdaj Marijin vrtec na Blokah, ki šteje 152 naročnikov. Srčna hvala za to vnemo pridnim naročnikom in še posebe č. gospodu voditelju! Hvala pa tudi vsem drugim pospeševateljem, ki so zopet letos v večjem številu naročili naš listič! — Nekateri naročniki še dolgujejo lansko naročnino; prosimo, naj kmalu poravnajo. Redno se naprej plačuje naročnina.